

Júlia

Annie West

A szerelem inkognitóban érkezik

Lee Wilkinson

Elhalasztott nászéjszaka

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Annie West, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Júlia 793. eredeti címe: *Pregnant with His Majesty's Heir*

(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Bakay Dóra

© Lee Wilkinson, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Júlia 794. eredeti címe: *Claiming His Wedding Night*

(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• *Magyarra fordította:* Wojtovicz Hajnalka

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 793-794. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-806-1

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Annie West

**A szerelem inkognitóban
érkezik**

1. FEJEZET

A megnyerő arc, a széles váll, a lenyűgöző, borostyánszínű szempár és a koromfekete haj sok női tekintetet vonzott.

A szeméből azonban ki lehetett olvasni, hogy nem vágyik társaságra.

Mégsem volt goromba, épp ellenkezőleg: kedvesebb volt Aurélie-vel, mint a legtöbb vendég.

Az arca lélegzetelállító volt a markáns vonásokkal és az érzéki szájjal. A homlokán azonban komor ránc jelent meg, amikor rezegni kezdett a mobilja. Nem vette fel a telefont, hanem előrebámult, talán épp Aurélie-t figyelte, amint az asztalok között szaladmozik.

Ma este nem volt zsúfolt az étterem. Télen kevés turista jön Annecybe.

Talán ezért vándorolt Aurélie tekintete folyton erre a férfira. Messze ő volt a legvonzóbb vendég a félig üres helyiségben.

De valami nem stimmel vele. Láta azon is, ahogy lehajtotta az első pohár bort: mint akinek nagy szüksége van rá. A másodikról viszont láthatóan elfeledkezett.

Mintha egy sötét felhő lebegett volna felette.

Milyen fantasztikusan nézhet ki, amikor mosolyog!

Aurélie elhessegette ezeket a gondolatokat, és letakarított egy asztalt. A két spanyol az étkezés alatt alaposan berúgott, és az egyikük flörtölni próbált vele. Ő szigorú pillantást vetett rá, mire a férfi bocsánatkérően megvonta a vállát. A lány a szeme sarkából észrevette, hogy a jóképű férfi leteszi a poharát, és néhány humoros, de határozott spanyol mondattal helyreteszi a fickót. Aurélie diszkrét mosollyal megköszönte a segítségét, mire a férfi alig észrevehetően bólintott.

Aurélie szúrást érzett a szívében. Nem volt hozzászokva, hogy valaki megvédje.

Nagy változás állt be nemrég az életében. Most minden lehetségesnek tűnt, de nagy árat fizetett érte. Másfelől viszont jobb volt a bizonyosság, bármennyire is fájdalmasan érintette, hogy nem jelent semmit a családjá számára. Egyedül maradt.

Kipislogta a feltörő könnyeket a szeméből, és rámosolygott egy vendégre, aki a számlát kérte. Nem törődött a benne lévő ürességgel. Mi értelme sajnálatni magát?

Kapott egy esélyt, és két kézzel meg fogja ragadni!

Lucien figyelte, ahogy a pincérnő arca felragyog, amikor rámosolyog egy vendégre, és gödröcskék jelennek meg az arcán. Tűzvörös haját lófarokba kötötte. A férfi a tekintetével követte a nő gyors, hajlékony mozdulatait, ahogy a megrakott tálcákkal egyensúlyoz az asztalok között.

Néha találkozott a tekintetük. A hatás lélegzetelállító volt: melegség hatolt be a jeges szívébe.

Amióta ma reggel értesült a balesetről, mintha fal vette volna körül. Lucien tudta, hogy ez a sokk hatása.

Furcsamód a pincérnővel való kapcsolata sokkal valóságosabbnak tűnt számára, mint bármilyen más emberi kapcsolat. Megértést vélt felfedezni a lány tekintetében, sőt meleget, ami csábította, még akkor is, ha egyedül akart maradni a bánatával.

Az ő világa csak a fájdalomból áll.

Belenézett a poharába, és lehajtotta az utolsó kortyot. A bor égette a torkát, de az alkohol nem tudta tompítani a mellkasára telepedett fájdalmat.

Újra és újra maga előtt látta Justint, akinek az autója összetört az ütközésben. Arra gondolt, hogy évekkal ezelőtt még együtt jöttek ide. Hogy Justin mennyire élvezte az utazást inkognitóban. Lucien emlékezett az unokatestvére nevetésére, a kempingezés egyszerű örömeire, a siklóernyőzésre, a vitorlázásra a tavon vagy a sörözésre a tábortűz mellett. Úgy éltek, mint két teljesen átlagos fiú.

Lucien ezért jött most vissza ebbe a kelet-franciaországi kisvárosba, amely egyáltalán nem a Vallort-ba vezető út mentén feküdt. Tulajdonképpen oda kellett volna repülnie, de úgy döntött, hogy inkább autóval megy.

Holnap szembesülnie kell az új felelősséggel, ami a vállát nyomja. De most, még utoljára, egyedül maradhat az emlékeivel.

Tegnap Joseph bácsi hunyt el egy váratlan betegségben, aki apjaként nevelte fel. Ma pedig Justin, az unokatestvére, aki olyan volt neki, mintha a testvére lenne, balesetben meghalt.

Lucien egész családja odalett.

A szívében tomboló fájdalom olyan erős volt, hogy a szeme előtt elsötétült a világ. Tántorogva talpra állt. El kell tűnnie innen!

Amikor Aurélie elhagyta az éttermet, havazott. Sűrű pelyhek hullottak az arcára, és ettől elmosolyodott. Olyan csend volt itt kint, mintha ő lenne az egyetlen ember a Földön.

A kabátját szorosabbra húzta maga körül, és a macskaköveken a város központja felé sétált. A régi, festői kastély, a Palais de l'Île a folyó közepéről, egy kis szigetről tekintett a városkára. Hiányozni fog neki a szülőhelye...

A szeme sarkából hirtelen mozgást észlelt. Egy magas alak támaszkodott neki a régi kőfalnak.

A lány úgy szorította a kabátzsebében a kulcscsomóját, mintha az segíthetne neki megvédeni magát. Aztán a szeme alkalmazkodott a sötétséghez, és felismerte a férfit. A magányos vendég volt az, aki felkeltette a kíváncsiságát.

– *Monsieur!* Jól van?

Nem volt rajta kabát, csak farmer és pulóver. Aurélie már korábban is észrevette a finom anyagot, talán kasmír. Drága, de semmiképpen sem elég meleg. A férfi vállát és sötét haját hópelyhek borították.

Mióta állhat ott? Egy órája elhagyta az éttermet...

Amint Aurélie közelebb lépett hozzá, a férfi összerezett, mintha mély álmából ébresztette volna. Vagy a közelgő kihűlésből tért magához?

– Mit keres itt? – próbálkozott újra a lány.

– Friss levegőre volt szükségem.

– Nem maradhat itt. Még a végén megfagy – jelentette ki, és tett még egy lépést a férfi felé. – Hol van a kabátja?

– A kocsiban, gondolom...

– És hol van a kocsija?

A férfi a közeli tó felé biccentett.

– A parkolóban.

– Értem. És hol lakik?

Az idegen tétovázott, aztán megrázta a fejét, és mély lélegzetet vett.

– Vacsora után tovább akartam menni.

– Nem vezethet ebben az állapotban. Alkoholt ivott, balesetet okozhat.

A férfi erre összerezett, és egyik kezével a falnak támaszkodott. Aurélie nem értette, mit motyog magában, de kihallotta a fájdalmat a hangjából.

Ösztönösen megérintette a férfi kezét. Jéghideg volt. Most már tisztán látta azt is, hogy remeg.

– Beteg talán?

– Nem. Csak fázom.

A lány azon tűnődött, vajon ez az ember felfogta-e, milyen régóta áll itt kint.

Aurélie csak egy pillanatig habozott. A barátai kétségtelenül lebeszéltek volna arról, amit tenni készült. De nem hagyhatta itt ezt a férfit.

Biztos volt benne, hogy helyesen cselekszik.

– Jöjjön velem!

– Hová?

– Hozzám.

2. FEJEZET

– Először melegedjen fel, aztán keresünk magának egy szobát.

Lucien követte a lányt, pedig nem volt hozzászokva, hogy parancsolgassanak neki. Általában ő adta a parancsokat. De ma este elöntötte a szívét a szomorúság, és az egész élete kisiklott.

Eddig észre sem vette, mennyire fázik, pedig a füle és az orra majd lefagyott.

Homályosan tudatosult benne, hogy szüksége van valami csendes, meleg helyre. Ez az utolsó éjszakája inkognitóban, és hirtelen végtelenül értékesnek tűnt számára.

Mostantól kezdve mindenhol felismerik majd. Soha többé nem találkozhat a barátaival munka után egy kiskocsmában.

Munka... Lucien felsóhajtott. Természetesen rengeteg munka vár rá, csak már nem a rajzasztalánál. Ő maga nem tervez többé egy épületet sem.

– Biztos, hogy nincs szüksége orvosra? – A lány megállt egy kopott faajtó előtt. A haja még a falilámpa gyér fényében is vörösen csillogott.

– Egészen biztos. – Lucien félresöpörte a kínzó gondolatait. – Egyáltalán nem ismer engem. Meghívna az otthonába egy idegent?

Nem tetszett neki a gondolat, hogy bárki kihasználhatja a lány nagylelkűségét.

Aurélie azonban kinyitotta az ajtót, mielőtt Lucien folytathatta volna.

– Ne aggódjon, nem leszek túl közel magához. De nem akarom, hogy holnap halálra fagyva találják meg egy kapualjban, úgyhogy jöjjön be nyugodtan.

Lucien belépett a nappaliba, ahol egy kis konyhasarok is helyet kapott.

A lány a két másik ajtó egyikére mutatott, de közben került a férfi tekintetét.

– Ott van a fürdőszoba. A polcon talál tiszta törölközőt. Vegyen egy forró zuhanyt, hogy felmelegedjen. Addig is készítek magunknak egy teát.

– Köszönöm szépen. Ez nagyon kedves magától.

Lucien kiprészelt magából egy hálás mosolyt, amitől a nő mintha kicsit megnyugodott volna.

– Adja ide a pulóverét. Ráteszem a radiátorra száradni.

A férfi lehúzta magáról a nedves pulcsit, és átnyújtotta neki.

– Köszönöm.

Aztán bement a fürdőszobába, hogy végre felmelegedjen.

Aurélie pislogott, amikor az ajtó becsukódott a férfi mögött. Hamarosan vízcsobogást hallott.

Valószínűleg le kellett hajolnia, hogy beférjen a zuhany alá... A lakásában minden nagyon kicsi volt, az idegen viszont egy méter kilencven lehetett.

Ráadásul karcsú és izmos. Amikor levette a pulóverét, a lány tekintete megakadt a bicepszén, és a szája teljesen kiszáradt.

És az a mosoly! Borostyánszínű szeme hirtelen melegséggel telt meg, a szeme sarkában kis nevetőráncok jelentek meg.

Még soha nem mosolygott rá így egy férfi sem.

Aurélie-nek természetesen voltak barátai, de nem túl közeli. A munka és a család miatt sosem volt elég ideje a társasági életre.

Ezért hívott be egy idegent? Hogy legalább egy napig ne legyen egyedül?

Aurélie megdermedt. Nézte a kezében tartott nedves gyapjúpulóvert, és érezte a férfi csábító illatát.

Gyorsan a fűtőtesthez lépett, és rátette a ruhadarabot.

Mire a tea elkészült, az idegen is kijött a fürdőszobából.

– Ez nagyon jólesett. Köszönöm, Mademoiselle...?

– Csak Aurélie. – A lány megkeverte a teáját, hogy ne kelljen ránéznie. – Sajnálom, hogy nincs

semmilyen ruhám, amit magának adhatnék, de a pulóvere hamarosan megszárad.

– Köszönöm, Aurélie. – Mély hangján a neve úgy hangzott, mint egy becéző szó, és a lány testén végigfutott a borzongás. – Lucien vagyok.

A nő bólintott, és átnyújtotta neki a gőzölgő bögrét.

– Forró tea? – A férfi élvezettel beleszipantott.

– Nem iszom kávét este. Kérem, üljön le. – A lány a kopottas kanapéra mutatott, de ő ott maradt a konyhapultnak támaszkodva.

– Sakkozik? – Lucien a dohányzóasztalként szolgáló faládán lévő táblára mutatott. – Mit szólna egy partihoz, amíg a pulóverem megszárad?

Aurélie tekintete a férfi arcáról a sötét szőrzettel borított mellkasára siklott. Ha a sakkozásra koncentrálna, legalább nem bámulhatja... Úgyhogy végül bólintott.

Lucien könnyedén legyőzte őt, mégis meglepően jólesett megosztania vele ezt az estét. Még a kellemetlen érzése is tovatűnt, ahogy a sakkról és más játékokról beszélgettek, amelyeket gyerekkorukban annyira szerettek.

Megtudta, hogy a férfi valahol a hegyekben nőtt fel. Az akcentusából ítélve nem Franciaországban. Aurélie nem kérdezte, honnan származik. Holnapra ez az éjszaka már csak egy emlék lesz. Különböző is, a férfi annyira zárkózottnak tűnt, hogy nem akarta bolygatni a magánéletét. Ehelyett a zene iránti szeretetéről beszélt. Hogy zongorázni szeretett volna, de most inkább énekel. Úgy hangzott, mintha ez a saját döntése lett volna, pedig egyszerűen nem volt pénze a különórákra.

Amikor a férfi visszavágót ajánlott, Aurélie elfogadta – és nyert! Lucien nemcsak kellemes társaság volt, hanem a legvonzóbb férfi, akivel valaha találkozott.

– Gratulálok – mondta Lucien.

– Köszönöm. – A lány mosolya elhalványult, amikor észrevette, hogy a férfi elsápad. – Lucien, mi a baj?

Szenved, ez nyilvánvaló!

– Semmi. Csak maga emlékeztet valakire.

– Valakire, akivel sakkozni szokott?

A férfi bólintott.

Semmi közöm hozzá. Bármi is gyötri ezt a férfit, nem tud segíteni rajta. És mégis, a kétségbeesése nem hagyta nyugodni Aurélie-t.

– Szeretne beszélni róla?

Lucien gyötrődésről árulkodó tekintete a lány szívébe markolt.

– Köszönöm – a férfi hangja már csak rekedt suttogás volt –, de az illető már meghalt.

– Sajnálom. – Aurélie jól ismerte a gyászt. Évekkel ezelőtt elvesztette az édesanyját, és még mindig hiányzott neki. Emlékezett a hihetetlen fájdalomra az elején, utána pedig a hosszú, magányos napokra. – Közel állt magához?

– Az unokatestvérem volt, de úgy nőttünk fel, mint a testvérek.

Aurélie együttérezett vele.

– A gyász hosszú folyamat. Mennyi idő telt el?

A férfi arca eltorzult a fájdalomtól.

– Ma reggel tudtam meg.

– Ó, Lucien! – A lány szíve majd megszakadt. Mit érezhet akkor a férfi?

Óvatosan leült mellé a kanapéra, és rátette a kezét a férfi remegő kezére.

– Bárcsak mondhatnék valami biztatót!

A férfi megrázta a fejét, mire egy sötét fürt hullott a homlokába.

– Már így is sokat tett értem.

Ujjait összefonta az övével, és Aurélie egyfajta érzelmi hullámvasutat élt át. Forróság áradt végig a testén.

Mi volt ez?

– Maga is érzi... – Lucien áthatóan nézett rá. A tekintete fogva tartotta a lányt, és egy pillanatig mindent elsöprő vágyat érzett, hogy átölelje a férfit.

– Tessék?

Lucien némán megszorította a kezét. Az érintésétől borzongás futott végig a lány gerincén. Aztán a férfi elengedte a kezét, és a tűz kialudt benne.

Lucien elfordult és felállt.

– Igaza van... ez hiba volt.

Aurélie rájött, hogy a férfi el akar menni, és a szíve majd kiugrott a helyéről.

– Mire készül?

De a férfi nem nézett rá, arca ugyanolyan kifejezéstelen volt, mint az étteremben vagy az utcán.

– Köszönöm a vendégszeretetét, Aurélie. Most mennem kell.

– Nem teheti! Nem szabadna vezetnie, és nincs szállása...

Lucien megvonta a vállát, és a pulóveréért nyúlt.

– Akkor majd alszom a kocsiban.

Aurélie megállt előtte, és ezzel arra kényszerítette, hogy ránézzen.

– Miért?

Látta, ahogy a férfi meztelen mellkasa hevesen emelkedik és süllyed.

– Mert kívánlak, Aurélie. – A szavak tompán visszhangzottak a szoba csendjében. – Azóta akarlak, amióta rám mosolyogtál, és az asztalomhoz vezettél. Az illatod, a csípőd ringása... még a billegő lófarkadat is imádom. – A hangja egyre mélyebb és rekedtebb lett. Olyan érzés volt, mintha a bőrét simogatná.

Amikor Lucien nyelt egyet, a lány felismerte benne a kétségbeesett vágyat, ami benne is tombolt. A toroka kiszáradt, a szívverése gyors és szabálytalan volt.

– Azt hittem, ura vagyok a helyzetnek, és civilizált ember módjára megköszönöm a gondoskodást, aztán elmegyek. És úgy is teszek – szűrte az összeszorított fogai közül. – De most kell elmennem.

A lány Lucien karjára tette a kezét, amitől az megdermedt, és úgy tűnt, visszatartja a lélegzetét.

Aurélie-t ismét átjárta az a tiszta meggyőződés, hogy helyesen cselekszik.

– Én is érzem.

– Mit? – A férfi mélyen a szemébe nézett.

– A... a vágyat. – Aurélie nyelt egyet. Túl sokféle érzés fojtogatta. – Én valójában még soha nem csináltam ilyet...

Megrázta a fejét, és maga is meglepődött a reakciója hevességén. De aztán édes megkönnyebbülés kerítette hatalmába, amikor Lucien az arcára tette a kezét, és megsimogatta.

– Általában én sem szoktam. – Az arca teljesen őszinte volt, csak a hangjában vibrált a visszafojtott feszültség.

Aurélie felemelte az állát.

– Ma estig nem is tudtam, mennyire egyedül vagyok. Amikor beléptél az étterembe...

– Mi történt, Aurélie?

A lány imádta, ahogy a férfi kiejtette a nevét.

– Nem tudom megmagyarázni...

Lucien a hüvelykujjával végigsimított a lány arcán. Aurélie egy pillanatra lehunyta a szemét, hogy élvezze a csodálatos érzést.

– Olyan, mintha ismernélek, pedig idegen vagy. – Bár őrülségnek hangzott, mégis jó érzés volt.

– Én is így érzek. – A férfi komolyan nézett rá. – Veled akarok maradni, hogy egész éjjel szeret-hesselek.

A lány bizonytalanul elmosolyodott.

– Én is ezt akarom.

Vágy villant Lucien szemében, és a lány teste azonnal reagált.

– Aurélie... Tudod, hogy átutazóban vagyok. Nem jövök vissza...

– Csss! – A lány a szájára tette a mutatóujját. – Tudom, hogy csak ez az egy éjszakánk lesz. – Habozott, de aztán folytatta: – Én is elhagyom Annecyt.

Először mondta ki hangosan, és úgy érezte, mintha egy új világba lépett volna be.

Egyszer az életben saját magáért is tenni akart valamit. Nem azért, mert mások elvárták tőle.

Ezután elhagyja a szülővárosát, és új életet kezd valahol másutt.

Egy hosszú pillanatig mélyen egymás szemébe néztek, az idő megállni látszott. Aztán Lucien lehajolt, és gyengéden megcsókolta a lány ajkát. Aurélie a férfi nyaka köré fonta a karját, lábujjhegyre állt, és viszonzta a csókot.

Lucien magához szorította, felfedezte az ajkát, hagyta, hogy a nyelve játsszon az övével – és Aurélie hamarosan még forróbb vágyat érzett. Az édes, incselkedő csók másodperceken belül varázslatosan erotikussá változott.

Mintha évek óta ismernék egymást. Mintha szerelmesek lennének, akik egymásra találtak a hosszú távollét után.

Később Aurélie nem emlékezett rá, hogyan jutottak be a hálószobába.

Először Lucien vetkőzött le, aztán ügyes, de gyengéd ujjai kigombolták a lány blúzáját. Csodáló szavakat suttogott a fülébe, és olyan kétségbeesetten csókolta a csupasz vállát, hogy a lány zihálni kezdett.

Talán meg kellene kérnie, hogy lassítson... Kevés tapasztalata volt a férfiakkal, és nem akarta rosszul csinálni.

De a gondolat elszállt, amikor a férfi meztelen teste hozzáért az övéhez, és bőre a bőréhez simult.

Talán Lucien miatt tűnt el minden bizonytalansága. Vagy talán női ösztön volt, ki tudja. De minden, amit csináltak, tökéletesnek tűnt.

A férfi a szájával és a kezével kényeztette minden porcikáját, mintha azt akarná kideríteni, mit szeret, de neki minden tetszett. A pulzusa száguldott, a lélegzete el-elakadt. Egész testében remegett, annyira vágyott a megváltásra.

Alig szóltak egymáshoz, a sóhajaik, a nyögéseik és a zihálásuk beszélt helyettük. Nem volt szükségük szavakra, mert a kapcsolatuk olyan természetes és magától értetődő volt, mint a tavasz eljövetele a hosszú, hideg tél után.

Lucien gyengéd érintése alatt Aurélie kivirult. Miközben a férfi felhúzott egy óvszert, és a lány lába közé feküdt, mélyen a szemébe nézett. Olyan könnyű volt egyesülniük, mintha hazatértek volna.

A lány a férfi dereka köré kulcsolta a lábát, ő pedig erős karjával átölelte. Egyre gyorsabban, egyre hevesebben mozogtak, Lucien újra és újra mélyen beléhatolt, miközben ő a férfi vállába kapaszkodott.

Lucien tovább fokozta a tempót, és végül egyszerre értek fel a csúcsra. Hirtelen csak ők ketten voltak a világon, és a szívük egy ütemre dobogott.

A lány végül kimerülten bújt oda Lucienhez, és érezte, hogy túláradó boldogság járja át a testét és a lelkét.

Egész éjjel szeretkeztek, először gyengéden, majd mohón, és amikor már világos volt odakint, akkor csendes szenvedéllyel, a közeli búcsú tudatában.

Mert ez az éjszaka volt az egyetlen éjszakájuk.

Lucien hihetetlenül jól érezte magát Aurélie-vel, akinek még a vezetéknevét sem tudta. A lány adott neki valamit, ami gyógyír volt a szívében tátongó sebre. Legalább már szembe tud nézni a jövőjével.

Arcát a lány hajába fúrta, beszívta finom, virágos illatát, és élvezte, ahogy a fürtjei csiklandozzák a bőrét.

Élete legjobb szexét élte át, de ennél többről volt szó. Ismerte a fizikai vonzalmat. Amit nem tudott hova tenni, az a köztük lévő erős kapocs volt. Mintha szerelmesek vagy nagyon régi barátok lennének.

Sóhajtott egyet, és szinte azt remélte, hogy Aurélie felébred tőle. De a lány kimerült volt.

Lucien emlékezett rá, hogyan érintette meg a lány. Erős, mégis varázslatos keze volt, akár gyengéden, akár követelőzően simogatta.

Sokat adna azért, ha ezt az éjszakát megismételhetné.

Elképzelte, ahogy este hazaér Aurélie-hez. A lány melegsége, nagylelkűsége, szenvedélye egészen

elvarázsolta.

Ám aztán rendreutasította magát.

Nem lehet!

Gyengéden megcsókolta még egyszer, utoljára, miközben hallgatta a lány halk sóhaját. Nagyon lassan, hogy ne ébressze fel, kihúzta alóla a karját, és felkelt az ágyból.

Hatalmas akaraterő kellett ahhoz, hogy otthagyja őt, és felöltözzön.

A lány apró nappalijában megállt. Tekintete a sakktáblára esett. Egy pillanatra érezte azt a kétségbeesést, amely tegnap eluralkodott rajta. Olyan volt ő is, mint egy bábu a sakktáblán, amelyet valami kozmikus erő ide-oda tologat. A jövője már nem az ő kezében volt.

De nincs értelme küzdeni a sorsa ellen. Az unokatestvére és a nagybátyja is ezt várná tőle, és nem okozhat nekik csalódást. Még akkor sem, ha ez hatalmas áldozat tőle.

Még egyszer, utoljára ránézett a lányra. A szíve összeszorult sápadt arca és dús, vörös haja láttán. Az új életében Aurélie már csak egy emlék lesz...

Csendesen kinyitotta az ajtót, és kilépett a hideg reggelbe.

3. FEJEZET

Néhány hónappal később Aurélie a lába előtt heverő kopott hátizsákot nézte, és azt kívánta, bárcsak keresett volna egy szobát valamelyik ifjúsági szállóban. Le kellett volna zuhanyoznia, és fel kellett volna vennie a most vásárolt új ruhákat.

A hosszú út végén azonban a busz tett egy kitérőt a festői Vallort régi fővárosán keresztül. Amikor aztán megállt közvetlenül a királyi palota előtt, az olyan volt, mint egy égi jel.

A palota egyes részei ma nyitva voltak. Későre járt, és ha előtte még keresett volna valami szállást, akkor nem juthatott volna be.

Most tehát itt ült egy aranyozott széken az előcsarnokban, egy ajtónálló pedig kitartóan figyelte. A férfi már többször mondta neki, hogy nincs értelme várakoznia, ő mégis maradt.

Persze próbálkozott telefonon és e-mailben is, de mindig elutasították. Egyszerűen lehetetlen volt egy olyan magas rangú férfival kapcsolatba lépni, aki nem akarta kifejezetten, hogy kapcsolatba lépjenek vele.

Aurélie hátradőlt a kényelmetlen széken, és úgy tett, mintha a mennyezeten lévő freskó érdekelné – az idegenvezető szerint barokk remekmű. Valamelyik Vallort királyt ábrázolta, akit családja és udvartartása vett körül. Megvizsgálta az arcát, de a paróka és a hatalom jelvényei alatt nem tudta felfedezni benne annak az embernek a vonásait, akit ismert.

Bárcsak időt szakított volna arra, hogy ruhát és magas sarkú cipőt vegyen, ahelyett hogy kifakult farmerben, csizmában és a kedvenc piros pulóverében jött volna ide! Idegesen dobolt a lábával, a gyomra liftezett. Félt, hogy a hosszú utazás után nem sikerül majd személyesen beszélnie vele...

– Mademoiselle Balland? – Egy karcsú, öltönyös férfi lépett ki az aranyozott ajtón.

Aurélie talpra ugrott.

– Én vagyok.

– Sajnálom, de attól tartok, nem tudunk eleget tenni a kérésének. Nem lehet bejelentés nélkül megjelenni a palotában, és interjút kérni.

– Nem kértem semmit. Én... Higgyc el, ha nem lenne muszáj, nem ülnék itt. – A hangja megtört, de lenyelte az izgatottságát. Ezúttal nem fogják elküldeni!

A férfi elmosolyodott, de a szemében gyanakvás ült.

– Ha elmondaná, miről van szó...

– Nem! – A lány felemelte a hangját, amire a biztonsági őr úgy reagált, mintha ámokfutót kellene megfékeznie. Ezért Aurélie vett egy nagy levegőt, hogy megnyugodjon.

– Ez esetben nem tehetek semmit. De ha szeretné, átadhatok neki egy üzenetet.

A lány megrázta a fejét.

– Ez magánügy.

– Értem.

Meglepetésére a férfi szinte már megértőnek tűnt. Amikor azonban ránézett, a férfi tekintete nem az arcára, hanem a kezére szegeződött, amelyet ő ösztönösen a hasára szorított.

Aurélie sietve leengedte a karját. Az arca kipirult. Hirtelen már nem kimerültnak és bosszúsának érezte magát, hanem nagyon sebezhetőnek, és mindenekelőtt idegesnek.

A fölötte lévő kerubok forogni kezdtek. Aztán rájött, hogy a buszon megevett csokoládé nem helyettesíti a reggelit, az ebédet meg főleg nem.

Legnagyobb meglepetésére a férfi most azt mondta:

– Talán kivételt tehetek magával. Jöjjön velem!

A biztonsági őr nem rejtette véka alá a rosszállását. A szürke öltönyös férfi azonban elvette Aurélie hátizsákját, és a palota egy privát részébe vezette.

Végre lehetőséget kapott egy négyszemközti beszélgetésre.

Miért érzem úgy, hogy most már nincs visszaút?

Lucien mobiltelefonja ismét megszólalt a zakója zsebében. Hanyagul kinyomta a hívást, és figyelte, ahogy Ilsa feléje közeledik a templomban. Gyönyörű lány, szédítő túsarkúban, tökéletesen szabott nadrágban és a hajához illő matt arany felsőben. Az ólomüveg ablakok fényében úgy ragyogott, mint egy drágakő.

Észrevette a férfi tekintetét, és elmosolyodott. A lány, akit évekkal ezelőtt ismert, immár gyönyörű nővé cseperedett. Magabiztos, elegáns és bájos volt. Nem csoda, hogy Justin beleegyezett a frigybe.

Lucien azt kívánta, bárcsak kicsit lelkesebb lenne most, hogy az unokatestvére helyére kell lépnie. Az ő halálával nemcsak a korona szállt Lucienre, hanem az ezzel járó összes kötelezettség is. Beleértve Justin ígését, hogy feleségül veszi az altbourgi hercegnőt.

Ilsa volt az egyetlen, aki megkérdezte tőle, egyáltalán akarja-e ezt. A lány ugyanis rádöbrent, milyen hatalmas változást jelent az életében, hogy egyik napról a másikra egyszerű polgárból királlyá vált. Rajta kívül ezt csak Felix, a titkár és néhány nagyon közeli barátja értette meg.

Lucien nagy levegőt vett. A tüdeje összeszorult, a válla görcsbe rándult, a feje zúgott.

– Nagyon jó – dicsérte meg az érsek a menyasszonyt. – Az apja pedig átadja önt őfelségének.

Ez a házasság egyesíti majd a két országot, és lehetővé teszi a húsz éve tervezett szabadkereskedelmi övezet létrehozását. Ez a házasság a remény szimbóluma volt Lucien országa számára, amely szeretett királyát gyászolta.

Emellett azonban sajnos Lucien életét is örökre megváltoztatja.

A válasz lehetetlen, akkor is, ha a kapcsolatuk nem működik. Valahogy meg kell oldaniuk a helyzetet.

Lucien mélyen beszívta a levegőt, és vele együtt az oltár melletti hatalmas liliumcsokor illatát. A hideg futkározott a hátán, ez a szag ugyanis a két hónappal ezelőtti kettős temetésre emlékeztette. Justin és Joseph bácsi koporsója ugyanezen a helyen állt. A temetési díszítés zöld levelekkel körbevett fehér liliumokból állt. A zöld és a fehér voltak a Vallort királyi ház színei.

– Felség?

Pislogott, és túl későn vette észre, hogy az érsek már várja. Ilsa alig észrevehetően összeráncolta a homlokát.

– Tessék? Megismételné, kérem?

– Azt mondtam, hogy ezen a ponton megcsókolhatod a menyasszonyt.

Lucien bólintott.

– Á, értem. És azután?

Az érsek ismertette a szertartás további részét. Lucien azonban nem tudta elképzelni, hogy megcsókolja ezt a nőt. És mi lesz az ágyban...?

Összeszorult a torka. Bármilyen gyönyörű volt is a menyasszonya, ő csak egy tüzes, vörös hajú, lenyűgöző barna szemű nővel tudta elképzelni magát egy ágyban.

A menekülési ösztöne egyre erősödött, ami teljesen érthető volt, ilyen közel az érdekházassághoz.

Valószínűleg csak azért gondol olyan gyakran Aurélie-re, mert ő volt mellette, amikor az élete darabokra hullott. Ő adott neki vigaszt a veszteség fájdalmában.

Végül az érsek befejezte a szertartás menetének ismertetését, és eljött az idő, hogy együtt sétáljanak végig kifelé a középső folyosón. A székesegyház hatalmas kapujához érve a próba véget ért.

Lucien már alig várta. Mosolyogva fordult a menyasszonya felé, és arról győzködte magát, hogy az aggodalmai idővel majd elmúlnak.

Észrevette, hogy titkára, Felix kifürkészhetetlen arckifejezéssel vár rá az oldalhajóban. Lucien egész jól megbirkózott az elmúlt két hónap kihívásaival, de most látta, hogy újabb problémával kell szembenéznie.

– Felix! – Lucien intett a titkárának. – Mi a baj?

Felix tekintete az érsekre siklott.

– Látogatód van, de úgy gondoltam, jobb, ha nem várakoztatom valamelyik nyilvános helyiségben. Minél kevesebb ember tud a hölgyről, annál jobb.

– Egy nő akar beszélni velem? – Elkapta Ilsa kíváncsi pillantását, mire suttogni kezdett. – Mi történt, miért keres engem?

Felix volt a király, vagyis Joseph bácsi titkára is, és Lucien még soha nem látta feldúltnak.

A titkár most megköszörülte a torkát.

– Azt mondja, csak neked árulja el.

Lucien felvonta a szemöldökét. A királyi családban nőtt fel, úgyhogy tudott a különcökről, akik mágiikusan vonzódnak az uralkodóhoz.

– Biztosan el tudsz vele bánni egyedül is.

Felix megrázta a fejét. Vett egy mély lélegzetet, és közelebb lépett.

– Ha nem tévedek, az állapota... más. A magánfolyosón keresztül hoztam be. A kishálószobában várakozik.

– Itt van?!

Lucien tekintete a katedrális távoli sarkában lévő faragott ajtóra siklott. Volt ott egy kis kamra, amely a királyi családnak átjáróként szolgált a katedrális és a palota között. Amikor az ajtó kinyílt, egy farmernadrágot és élénkpiros felsőt viselő alakot vett észre.

– A neve...

– Aurélie! – tört ki belőle a kiáltás. A lélegzete is elakadt, és a szívéhez kapott.

Az érsek és Ilsa megfordult. Az ajtó becsukódott, így már nem láthatták a lányt. De Lucien biztos volt benne, hogy ő az.

A pulzusa száguldott.

– Mit értesz azalatt, hogy „más”? Nincs jól?

Felix figyelmeztető pillantást vetett rá, és elfordult, hogy válaszoljon az érsek egy kérdésére.

– Lucien! Valami baj van? – Ilsa kíváncsian odalépett hozzá.

A férfinak sikerült elrejtene a zavarát.

– Sajnálom, Ilsa. Nem akartalak megijeszteni. Váratlan látogatóm van, ez minden.

Megint végigfutott a gerincén a vészjósló borzongás. Aurélie tudta, hogy csak egy éjszaka jutott nekik. Mit keres akkor itt?

A kijárat felé irányította menyasszonyát.

– Mikor van a találkozó? Nem kellene már itt várakoznia a sofőröknek?

Ilsa túl udvarias volt ahhoz, hogy ellentmondjon. Ehelyett az aranyórájára pillantott.

– Igazad van, mennem kell.

Percekkel később – amikor Ilsa éppen a találkozására tartott, Felix pedig kérdésekkel terelte el az érsek figyelmét – Lucien végre belépett a sötét kishálószobába.

Aurélie rosszul érezte magát. A király titkára kávéhozott neki, de a szagától is felfordult a gyomra. Épp időben ért ki a mosdóba.

Micsoda időzítés! Gyengének érezte magát, minden tagja remegett.

Idegesen az alsó ajkába harapott. Nemcsak a gyomra émelygett, hanem kétségbe volt esve.

Látta Lucient – a jövődőlbeli menyasszonyával!

Amikor először kukucskált ki az ajtón, az oltárnál álltak. A férfi sötét öltönyben, a nő pedig, aki nagyon szép, arisztokratikus hölgy volt, aranyszínű dizájnerruhában.

Nagy bátorság kellett Aurélie-nek ahhoz, hogy idejöjjön. De arra nem számított, hogy pont Lucien esküvői próbájára fog betoppanni!

A lába még jobban remegett, ezért leereszkedett egy székre. Az elmúlt hetekben egyik sokk érte a másik után.

Nemrég még úgy tűnt, hogy végre egyetemre mehet. De hogyan finanszírozná a tanulmányait, ha egyszer megérkezik a baba?

Az ajtó ekkor kinyílt, és ott állt előtte Lucien.

Nagyon megváltozott. Jól szabott öltönyt viselt, tökéletesen megkötött bíborvörös nyakkendővel. A haja, amely két hónappal ezelőtt kicsit hosszabb volt, most frissen vágva, rendezetten simult a fejére.

Valóban úgy nézett ki, mint egy király. Nem az a szexi idegen állt szemben vele, aki egy éjszakára a szeretője volt.

Ő lett Vallort királya...

Ez volt Aurélie számára a legnagyobb sokk. Azt hitte, hogy a keresgélés az interneten olyan lesz, mintha tűt keresne a szénakazalban. Ehelyett azonnal megtalálta, amit keresett.

Lefeküdt egy királlyal – aki most egy másik nőt készül feleségül venni!

Aurélie felállt.

– Felség!

Valami megjelent a férfi arcán. Egy érzélem, amely olyan gyorsan eltűnt, hogy Aurélie nem tudta beazonosítani.

– Tényleg te vagy az! – Lucien nem jött közelebb hozzá, hanem megállt az ajtóban.

Ebben a pillanatban Aurélie rájött, hogy egy része azt kívánta, bárcsak a férfi a karjába venné. Valószínűleg az a része, amelyik az anyja esti meséit hallgatta.

A vele töltött éjszaka olyan volt, mint egy tűzijáték az ő szürke, csalódásokkal teli világában. Most jött rá, hogy ez elég egyoldalú élmény lehetett, legalábbis Lucien összehúzott szemöldökéből erre következtetett. Nem emlékezett rá, hogy a férfi borostyánszínű szemének tekintete ilyen hideg lett volna.

– Mit akarsz, Aurélie?

– Szép napot neked is! – A lány csalódottsága dühvel keveredett. Hirtelen meglátta Lucien igazi arcát. – Beszélünk kell.

– Felix azt mondta, hogy nem érzed jól magad.

– De, jól vagyok. – Kivéve, hogy az élete már nem az övé. Minden terve szertefoszlott, és nagyon félt.

Amikor ránézett a férfira, tudta, hogy nehéz dolga lesz vele. Ez itt egy idegen, nem pedig az a Lucien, akit Annecyben megismert.

– Akkor miért vagy itt? Pont most...

De Aurélie nem hagyta magát megfélemlíteni.

– Honnan tudhattam volna, hogy... hogy az esküvőtöket próbáljátok?

A férfi felvonta sötét szemöldökét, és leereszkedően nézte Aurélie-t.

– Nem tudtad? Mindenki tudja.

– Nem, én nem. – A lány nagy levegőt vett, hogy megnyugodjon. – Leülhetnék? – A kemény székek felé fordult.

– Nincs sok időm.

Ez valószínűleg igaz volt, mégis sértően hangzott. Aurélie ezzel minden kérdésére választ kapott. Értelmetlen volt idejönnie.

Megint mély lélegzetet vett. Nem fog megijedni a férfi királyi külsejétől!

– Apa leszel, Lucien – bökte ki hirtelen.

4. FEJEZET

Lucien általában gyorsan alkalmazkodott az új helyzetekhez. Építési praxisában rugalmasan reagált a nehéz ügyfelekre vagy az új körülményekre. Az elmúlt hónapokban még a régi életét is fel kellett cserélnie egy király életével.

De most szédült. Talán azért, mert utoljára a temetésen járt a katedrálisban. Úgy érezte, mintha egy rémálomba került volna.

Pedig Aurélie valódi volt, a vörös hajától kezdve az élénkörös pulóver alatti formás idomokig. Olyan, mint egy lobogó láng a hideg világban.

Legszívesebben magához húzta volna, hogy átölelje, mint egy talizmánt, amely arra emlékezteti, hogy mindig van fény az alagút végén.

– Apa? Én? – Megrázta a fejét.

Csak egy éjszaka volt. Igaz, hogy felejthetetlen éjszaka...

Azonnal elhessegette ezeket az emlékeket. El kell felejtene a menyasszonya és az egész nemzet érdekében.

– Biztos vagy benne? – Lucien a lány arcát tanulmányozta, és észrevette, mennyire sápadt.

– Gondolod, hogy idejöttem volna, ha nem lennék biztos?

Lucien látta a lány arcán, hogy nem hazudik. Most már megértette, mit akart neki mondani Felix.

– Ül le. – Egy székre mutatott.

– Azt hittem, sietsz.

– Ül le, Aurélie, és tedd félre a büszkeségedet egy pillanatra. – Odahúzott neki egy széket.

Úgy tűnt, mintha a düh és a fáradság harcát vívna a lányban, de aztán helyet foglalt.

– Mondd el, amiért jöttél.

A lány a homlokát ráncolta.

– Mint mondtam, gyermeket várok.

Én nem csak Lucien vagyok, aki egy volt barátnőjével beszélget. Egy olyan ország királya vagyok, ahol ez a hír örületes káoszt okozhat.

– Voltál már orvosnál?

– Igen. Három hónapos terhes vagyok, és eddig minden rendben.

A férfi tekintete végigsiklott a lány élénkpiros pulóverén. A hasa tökéletesen lapos volt, de talán még túl korai, hogy látsszon rajta. Lucien semmit sem tudott a terhes nőkről. Vagy a babákról...

Hirtelen rádöbbsent, hogy ez az igazság. Hat hónap múlva apa lesz! Egy kisbaba apja, akinek szeretetre és figyelemre van szüksége.

Mit tartogat még számára a sors? Elvesztette az egész családját, feladta karrierjét, hogy király lehessen. Igen, még abba is belement, hogy feleségül vegyen egy nőt, akit nem szeret. Most pedig apa lesz.

Megrázta a fejét. Nem remélhet szájalmat Aurélie-től. Neki is megvannak a maga problémái.

– Szóval azt mondod, hogy az én gyereke?

Lucien látta, hogy a lány ökölbe szorítja a kezét.

– Nem jöttem volna ide, ha bármi kétségem lenne efelől.

Ez elég lett volna Lucien mint magánember számára, de királyként óvatosnak kell lennie.

– Akkor beleegyezel az apasági tesztbe?

A lány megpördült, és csípőre tett kézzel közeledett felé. A férfi nézte, ahogy az érzéseivel birkózik. A szemében harag izzott.

Lucien összefonta a karját. Túl nagy volt a kísértés, hogy megérintse Aurélie-t, és érezze a bizsergető vágyat.

– Hazugnak nevezel?

A férfi küzdött a vággyal, hogy magához húzza a lányt, és újra megtalálja azt a csodálatos békét,

amire nála lelt.

De aztán megrázta a fejét.

– Képzeld magad a helyembe, Aurélie! – A hangja rekedten csengett. – A gyerekeim öröklik a trónt. Tartozom a népemnek annyival, hogy egészen biztos legyek benne.

A lány megdörzsölte a karját, mintha fázna. Lucien gyűlölte magát azért, mert meg kellett bántania.

– És a menyasszonyodnak is tartozol vele – tette hozzá Aurélie.

Lucien állkapcsa megfeszült. Ilsa! Hogyan tudná ezt megmagyarázni neki?

Egy pillanatra elgondolkodott, hogy ez a terhesség vajon elég ok-e arra, hogy lemondja az esküvőt.

De nem, ez a megállapodás nagyobb jelentőségű. Két ország jövőjéről szól. Ezt egy csecsemő nem tudja felülírni.

– Nem egyezem bele semmibe, ami veszélyezteti a babát. – Aurélie védelmezően a hasára tette mindkét kezét. – Ha kétségeid vannak, az apasági tesztnek akkor is várnia kell a szülésig.

– Egyetértek. – Ez észszerűnek tűnt. Lucien sem akarta bántani a babát.

– Nem azért vagyok itt, hogy bajt okozzak. – A harag most már eltűnt a lány az arcáról. – De azt hiszem, jogod van hozzá, hogy tudj róla.

– Értem. Kérlek, üljön le újra, Aurélie. Sápadtnak tűnsz.

A lány lassan leereszkedett az egyik székre, és ő rájött, hogy kényelmesebb helyre kellett volna ültetnie. Ennek a szobának azonban volt egy nagy előnye: ide senki sem ronthatott be.

– Mit fogsz most csinálni, Aurélie?

– Hogy érted ezt? Azt hiszed, azért jöttem ide, hogy pénzt zsaroljak ki tőled?

– Igazából azt akartam tudni, meg akarsz-e tartani a gyereket.

– Ó! – A lány meglepettnek tűnt, és ismét védelmezően a hasára tette a kezét. A gondoskodó gesztus végtelenül sokat elárult róla. – Igen, azt hiszem.

Azt hiszi? Lucien felfigyelt erre.

– Még mindig gondolkodsz rajta?

A lány megrázta a fejét, és egyenesen a férfi szemébe nézett. A száját elszántan összepréselte.

– Tudom, hogy egyikünk sem akart gyereket. Épp elég időt töltöttem azzal, hogy gondoskodjak néhányról. Ennek ellenére nem érezném helyesnek, ha...

– A baba teher lenne számodra?

Nem lenne meglepő. Elvégre neki kell kihordania és megszülnie. Lucien mégis azt kívánta, hogy ez a kisbaba vágyott gyerek legyen. Milyen jövője lesz, ha az anyja akarata ellenére születik meg?

– Természetesen teher is, de valószínűleg ez a legnagyobb csoda az életemben. Csak más terveim voltak... és azokban nem szerepeltek gyerekek.

– Mit terveztél?

– Tanulni akartam. Sokáig álmodoztam erről, és most végre felvettek az egyetemre. Korábban félre kellett tennem az álmaimat, hogy segítsék a családomnak. – Aurélie lenézett a kezére, amely a pulóvere szegélyét babrálta. – De hogyan fogok tanulni és gyereket nevelni egyszerre? A baba körülbelül fél év múlva megszületik...

Lucien rájött, milyen keveset tud Aurélie-ről. A gyermekkoráról, az álmairól és a gyerekekről, akikről gondoskodott...

– A családod nem tud segíteni?

A lánynak megrándult a szája sarka.

– Egyedül vagyok.

– Akkor a támogatásomra számítottál, amikor idejöttél?

– Becsületből vagyok itt. De ha már felhoztad, mi a baj azzal, ha egy apa hozzájárul a gyermekneveléshez?

Lucien a közelgő esküvőjéről szóló sajtóhírekre gondolt. Az ő életmódja és egy pincérnőé között óriási volt a szakadék.

Természetes, hogy Aurélie anyagi segítségre számít.

– Nos – mormolta –, biztosan van is már egy összeg a fejedben.